

формами господарювання. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 12.11.2021).

2. Прохорова В.В. Розвиток корпоративного сектору як передумова ефективної реалізації трансформаційних процесів в економіці. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2017. Вип. 57. С. 76-81.

3. Зимовець В.В., Терещенко О.О. Корпоративні фінанси як домінанта фінансової науки. *Фінанси України*. 2018. № 9. С. 78-95.

4. Оліфіренко Л.Д. Нормоутворююча функція держави у механізмі взаємодії корпоративних структур із інституціональним середовищем. *Ефективність державного управління*. 2012. Вип. 30. С. 234-240.

5. Damodaran A. Corporate finance: theory and practice. New Delhi: Wiley, 2002. 982 p.

УДК 330:004]:336(477)

Каціман В.О.

студентка 3 курсу, спеціальності «Економіка підприємства»,

Погрібна В.П.

студентка 3 курсу, спеціальності «Економіка підприємства»,

Юркевич О.М.

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

РОЗВИТОК ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ФІНАНСОВУ СИСТЕМУ УКРАЇНИ

У сучасних умовах світ уже зробив перший крок до принципово нових змін у технологічній, економічній та соціальній сферах. Маються на увазі зміни глобального соціально-технологічного укладу і як наслідок відбувається повне переформатування систем, які нам відомі, формування новітніх соціальних та

економічних стратегій. Цифрова економіка (англ. Digital economy) – економіка, котра базується на цифрових комп'ютерних технологіях. Інколи цифрову економіку можуть називати по-різному: інтернет-економіка, нова економіка або веб-економіка. Варто зауважити, що останнім часом «цифрова економіка» часто може переплітатися з традиційною економікою, наслідком такого процесу стає складність чіткого відокремлення.

Основна проблема розвитку цифрової економіки в Україні полягає у відсутності такого поняття як системна державна політика у цій сфері. Україна – це єдина в Європі країна, яка не має власної «цифрової» системи. Характерною особливістю цифрової економіки є її зв'язок з економікою на вимогу (on-demand economy), тобто передбачення не продажу товарів та послуг, а одержання доступу до них саме в той момент, коли це потрібно. [1]

Таким чином Міжнародна організація OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) та, вчений Томас Мезенбург виділяють три головні складники цифрової економіки:

- підтримуюча інфраструктура (апаратне та програмне забезпечення, телекомунікації, мережі і т.п.);
- електронний бізнес або e-business бізнес (ведення господарської діяльності та інших бізнес-процесів через комп'ютерні мережі);
- електронна комерція або e-commerce (дистрибуція товарів через Інтернет).

На сучасному етапі цифровізація фінансового ринку створила умови, які забезпечують:

- комп'ютеризацію внутрішньої структури фінансового ринку та створення сучасного фінансового телекомунікаційного середовища;
- орієнтування фінансової діяльності на впровадження передових цифрових технологій;

- основні компоненти інформатизації інфраструктури фінансового ринку;
- досягнення чіткої взаємодії із національною інформаційною системою;
- вихід у глобальну комп'ютерну мережу для користування базами даних про учасників фінансового ринку;
- здійснення масштабного застосування інтегрованих систем обробки інформації;
- відслідковування зростаючих можливостей використання цифрових технологій.

У зв'язку із такими змінами і входженням в цифрову епоху за останні роки словник фінансистів поповнився такими термінами, як «фінансовий інжиніринг», «фінансові інновації», «Фінтех» тощо. [2]

Разом із тим, їм на допомогу прийшли технології системи обліку записів (distributed ledger technology, DLT), в т. ч. Блокчейн (blockchain), відкриті коди і платформи для збору і обробки великих даних, розробка значних фінансових мобільних додатків (mobile application, mobile banking), які часто створюються групами ентузіастів в обхід традиційним банківським інститутам.

Ще одним новим елементом фінансової системи цифрової економіки є поява «віртуальних банків», які спочатку з'явилися в Європі і США, а вже потім почали розповсюджуватися до інших країн світу. Значна частина науковців визначає термін «віртуальний банк» як віртуальну організацію, яка створює економічну вартість. Фактично, це фінансовий посередник між клієнтом та «традиційними» банками і фінансовими компаніями, який в рамках глобального цифрового середовища через Інтернет мережу пропонує фінансові послуги. [3]

Пріоритетними напрямками розвитку FinTech в Україні є цифровий банкінг (без банківських відділень), електронні платежі, онлайн кредитування (P2P, B2P і кредитування фінансових компаній) та страхування (автострахування, туристичне страхування). Електронні платежі сприяють формуванню більш стабільного і

відкритого бізнес-середовища, скорочують масштаби тіньової економіки та формують більш високу потенційну базу для регулювання податкових надходжень та фінансової інтеграції для урядів різних країн.

Одна з ключових причин активного розвитку в Україні Р2Р кредитування – значний дефіцит кредитних ресурсів, особливо для малого та середнього бізнесу. Адже на практиці позичальники сектору малого та середнього бізнесу мають доволі вузький вибір джерел фінансування. Але, з іншого боку, розвиток цифровізації кредитних послуг обмежується, так як українці досі ментально не готові позичати незнайомцям десятки тисяч гривень. Також подібна діяльність практично не регулюється ніякими органами, тому ризик втратити кошти дуже великий. [4]

На сьогодні цифрова економіка виступає ефективною основою розвитку різноманітних систем держави та окремих секторів економіки. Для успішної цифровізації в Україні потрібна ефективна державна політика щодо подолання «цифрового розриву» та стимулювання розвитку цифрової економіки. Також у підсумку варто зазначити, що сучасний бізнес і організації традиційної економіки не повинні чинити опір змінам. Країна не може бути успішною в розвитку цифрової економіки, якщо буде відсутня необхідна нормативно-правова база, стратегії розвитку економіки, які базуються на цифрових технологіях. Але не менш важливими є фактори, які допоможуть сформувати професійні навички та сприятимуть навчанню робітників протягом усього життя.

Список використаних джерел:

1. Пищуліна О. Сучасний стан цифровізації в Україні. Цифрова економіка: тренди, ризики та соціальні детермінанти. Київ, 2020. С. 117-120.
2. Борисюк О. В. Нові продукти фінансового ринку в умовах цифрової економіки. Житомир, 2019. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/01/82.pdf>.
3. Бондаренко О. С. Тенденції функціонування фінансового ринку в економіці України. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/15_2018/3.pdf.

4. Гладких Д. М. Безпекові аспекти модернізації банківської системи України в умовах інформатизації суспільства. Банківська безпека держави в умовах розвитку інформаційної економіки (трансформації банківських операцій): монографія. Київ, 2019. С. 246–250.

УДК 336.64

Літвінова В.О.

*здобувач вищої освіти, 3 курсу
ОПП «Менеджмент персоналу»,
Науковий керівник: Круш В.В.,
ст. викладач кафедри
корпоративних фінансів і контролінгу
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

РОЗРАХУНКОВІ ЧЕКИ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ У БЕЗГОТІВКОВИХ ОПЕРАЦІЯХ

Цифровізація та діджиталізація ХХІ століття наклали свій відбиток на всі сфери діяльності людини, у тому числі і на її розрахункові операції. Нерідко при перегляді старих американських фільмів можна зустріти таку картину: головний герой, аби сплатити гроші за отриманий товар чи послугу, достає чекову книжку та виписує розрахунковий чек. Закордоном подібні дії є звичною справою, проте на теренах нашої держави чеки так і не отримали розповсюдження, а згодом і взагалі зникли. То у чому ж проблема, і чи зможемо ми ще зустріти подібний спосіб оплати?

Розрахунковий чек (check) – офіційний документ, що містить нічим не обумовлене письмове розпорядження власника рахунка (чекодавця) банку – емітенту переказати зазначену у чеку грошову суму одержувачеві (чекодержателю).